

KENÉZ FERENC

Eltűnt névtáblák emlékére

Márványasztalkák.
Vaníliagömbök.
Sárgaréz rudak.

míg ültem a márványasztalkánál,
mindig azon gondolkodtam,
pontosan mit is jelent az a fess?

És édesanyám otthon azt mondta
édesapámnak: milyen fessül néz ki
ez az Osszaczky Olgi!

Az üzlet fölött tábla lógott:
„Osszaczky-cukrászda”.

Aztán attól kezdve
ahányszor csak ott láttam
Osszaczky nénit a fagylaltospult
mögött,

Aztán egy este hirtelen
megjelent nálunk nagyapám.
Ilyen nagyapát addig én nem láttam.
Egy megijedt nagyapa volt.

kissé puffadt, púderes arcával,
kissé puffadt kacsóival,

„Visznek a Duna-csatornához!”
Ennyit mondott.

Márványasztalkák.
Vaníliagömbök.
Sárgaréz rudak.

Jól megvoltunk együtt

A románok röplabdáztak.
A magyarok kosárlabdáztak.
A románok az újtelepen laktak.
A magyarok a régi házakban.
A románok benne voltak a történelemkönyvben.
A magyarok nem voltak benne.
A református templom vasárnap tele volt.
A román templom csak esküvőkön volt tele.
A templom mellett volt a Kossuth-szobor.
A románok kérdezték: Hát ez meg ki lehet?
A magyarok a magyar tévét nézték.
A románok is a magyar tévét nézték.
A magyar határ pár kilométerre volt.
A román határ egy picit közelebb.
„A békeharc legyőzhetetlen!”
Jól megvoltak együtt.
A magyarok kosárlabdáztak.
A románok röplabdáztak.

Nem passzol semmi

*Nincs senki a házban.
Nézi magát a tükörben.
A tükör mélyén öreg bútorok.*

*Sifonok. Három darab.
Cserépkályha. Mellette fászláda.
Duplaágy. Végében sezlón.*

*Az ágy fölött régi esküvői kép.
Készült 1936-ban.*

*A szekrény aljában régi öregek.
Nagyapák, nagyanyák egymásra dobálva.
Öreg magyarok, fekete keretben.*

*Kilóg minden ebből a délelőttől.
Amit talál, semmi nem passzol.
Tizennégy éves.*

*Megjönnek a szülők.
Nem mer rájuk nézni.*

*Hetekig nem tudja elfeledni
azt a nevetséges kis papírtasakot,
amit apja éjjeliszekrényében talált.*

*Nagy vörös tűzhányó, s
„Vulcanus” felirat díszelgett
az óvszeres-tasakon.*

Almazöldben, szilvakékben

*Le-föl.
Végig a korzón.
Minden vasárnap.
A két selyemcukor-nővér.
Egymást karonfogva.
Az egyikalmazöldben.
A másik szilvakékben.
Az egyik lippegett.
A másik lippeget.
Az egyik neve Anasztázia.
A másik neve Crescencia.
Az egyiknek
egy öreg vasutas lett a férje.
A másiknak
egy másik öreg vasutas.
Aztán mindketten
szalagmunkások lettek
a Vasút-utcai szalámigyárban.
A korzót meg valaki
bekente
marmaládéval.*